

Johannes 20

De opstanding vroeg op de eerste dag van de week (20:1). Zondag. Jezus had verschillende keren voorgezegd dat hij op de derde dag zou opstaan uit de doden (vgl. Marcus 8:31; 9:31; 10:33-34). Jezus werd gekruisigd op vrijdag de 14e Nisan ('de dag van de voorbereiding' voor de sabbat)(19:14; Matteüs 27:62). En hij werd opgewekt uit de dood op zondag de 16e Nisan ('de eerste dag van de week'). Deze gebeurtenis was zo groots dat de christelijke gemeenschap (de Gemeente) de zevende dag (de viering van Gods *voltooid scheppingswerk*) verplaatst hebben naar de eerste dag van de week (de viering van Gods *voltooid verlossingswerk*) (Handelingen 20:7; 1 Korintiërs 16:2; Openbaring 1:10; Marcus 2:27-28; 3:4). Vrouwen. Ze hadden waarschijnlijk met elkaar afgesproken om op zondagochtend vroeg elkaar bij de graftombe met de specerijen te ontmoeten om het lichaam van Jezus te zalven (Marcus 16:1; Lucas 24:1). Lucas verwijst naar minstens vijf vrouwen (Lucas 24:10); Marcus naar drie (Marcus 16:1); Matteüs naar twee (Matteüs 28:1); Johannes gaat ervan uit dat zijn lezers de andere evangeliën kennen en beperkt zijn verhaal tot Maria van Magdala, al is het duidelijk dat hij weet dat er meer vrouwen bij de graftombe waren (20:2, "wij"). Tijd. De vrouwen woonden waarschijnlijk tijdelijk op verschillende plaatsen in Jeruzalem. Zij vertrokken van hun woningen op verschillende tijden: Johannes: "Toen het nog donker was" (20:1); Matteüs en Lucas: "Toen de ochtend gloorde" (Matteüs 28:1; Lucas 24:1). Marcus zei dat zij "na zonsopkomst" bij de graftombe aankwamen. Het is mogelijk dat Maria van Magdala als eerste bij de graftombe aankwam (Johannes 20:1). De steen. De vrouwen vroegen zich af wie de zware steen voor hen zou weggrollen zodat zij het lichaam van Jezus verder konden verzorgen met specerijen en reukwerk (Marcus 16:3). Matteüs vertelde dat de aarde plotseling hevig begon te beven, dat een engel van de Heer uit de hemel neerdaalde, de steen weggrolde en er op ging zitten. De bewakers beefden van angst en vielen als dood neer. Het is mogelijk dat Matteüs dit via de vrouwen of de bewakers te weten kwam (Matteüs 28:2-4). Johannes zei dat Maria van Magdala zag dat de steen (van de opening) van de graftombe was *opgetild en weggedragen* (20:1). Dus de engel had de steen niet in zijn groef omhoog geduwd, maar uit zijn groef getild en weggedragen. Daarna heeft hij waarschijnlijk de steen plat neergelegd en is er toen op gaan zitten! De graftombe werd niet geopend om Jezus naar buiten te laten, maar om de mensen naar binnen te laten! Jezus was al eerder opgestaan uit de dood! De vrouwen en de discipelen moesten *zien* dat de graftombe *leeg* was en dat de dood overwonnen was! Engelen. Matteüs en Marcus noemen één engel, maar Lucas en Johannes twee die op verschillende plaatsen te zien waren. Het is dus duidelijk dat er meer dan één engel was, dat de engelen op meerdere plaatsen waren en verschillende dingen tegen de vrouwen zeiden.

Mogelijke volgorde van gebeurtenissen. Terwijl de andere vrouwen in de graftombe keken en met de engelen spraken, rende Maria van Magdala naar Petrus en Johannes om hulp te halen in deze alarmerende situatie (het lichaam van Jezus was zoek – misschien gestolen!)(20:2). Ook de andere vrouwen vluchtten bij de graftombe vandaan, bevangen door angst en schrik (Marcus 16:8). Lucas vat het samen en zegt dat de vrouwen naar de elf apostelen gingen en aan hen vertelden wat er was gebeurd. Maar de apostelen vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet (Matteüs 28:8; Lucas 24:9-11). Ondertussen renden Petrus en Johannes naar de graftombe (20:3-10). Johannes 'zag' alleen de verbanden, maar Petrus 'staarde nadenkend' naar de verbanden. Wat hij zag deed hem eens en voor altijd geloven dat Jezus Christus was opgestaan uit de dood! De tekst zegt alleen dat de verbanden daar lagen – zonder het lichaam van Jezus. In welke vorm ze daar lagen, wordt niet gezegd. Vóór deze ontdekking hadden de discipelen de Schrift niet begrepen dat Jezus Christus uit de dood moest opstaan. (Psalm 16:10-11; Jesaja 53:11-12). De opstanding van Jezus Christus was een goddelijk 'moeten' (Lucas 24:25-26,44). Na Pinksteren werd deze overtuiging nog duidelijker en sterker (Handelingen 2:23-24; 3:15,26; 4:10-11; 5:30-32; 10:39-40; 13:28-31). Ze keerden terug naar huis voordat Maria van Magdala weer bij de graftombe aankwam. De 1e verschijning van Jezus was aan Maria van Magdala in Jeruzalem (20:11-17). Ze zocht naar het dode lichaam van Jezus en niet naar de opgestane en levende Heer Jezus! Ze zocht 'iets', niet 'Iemand'! Ook Maria van Magdala verwachtte geen opstanding uit de dood. Ze herkende Jezus aan zijn stem en klemde zich aan zijn voeten vast (vgl. Matteüs 28:9). Jezus zei tot haar dat ze hem niet de hele tijd (aanhoudend) moest vasthouden of kon vasthouden, omdat hij nog niet was opgestegen en bij God de Vader in de hemel was (voltooid tegenwoordige tijd). Wat Jezus tot haar zei was dat de wijze van omgang tussen Jezus en zijn volgelingen op deze aarde niet meer hervat zou worden zoals voorheen. In plaats van omgang met Jezus in zijn lichaam op één plaats op deze aarde zouden zijn volgelingen overal in deze wereld met de Geest van de opgestane Heer Jezus Christus omgaan (vgl. Romeinen 8:9-10; 2 Korintiërs 3:16-18; Johannes 16:28,19,13-15). Maria moest aan de discipelen gaan vertellen, dat Jezus niet alleen was opgestaan maar dat hij naar de hemel zou opvaren. Toen de discipelen hoorden dat Jezus leefde en dat zij hem had gezien, geloofden zij het niet (20:18; Marcus 16:9-11). De 2e verschijning van Jezus was aan de andere vrouwen in Jeruzalem (Matteüs 28:9-10). De 3e verschijning van Jezus was aan Petrus te Jeruzalem (Lucas 24:33-35; 1 Korintiërs 15:5). De 4e verschijning van Jezus was aan de twee discipelen op weg naar Emmaüs dichtbij Jeruzalem (Lucas 24:13-32; Marcus 16:12-13). Ze gingen meteen terug naar Jeruzalem en vertelden aan de elf discipelen dat de opgestane Heer Jezus Christus aan hen verschenen was (Lucas 24:33-35). De 5e verschijning van Jezus was aan zijn discipelen (zonder Tomas) in Jeruzalem (20:19-23). Het was in de avond van de zondag waarop hij opstond uit de dood (20:19a). De discipelen waren nog een bang groepje mensen. Vooral uit vrees voor de Joodse Raad (Sanhedrin)(vgl. 7:13; 9:22; 14:27; 19:38) kwamen ze bijeen achter gesloten deuren (20:19b). De reden waarom ze bijeenkwamen was het getuigenis van Maria van Magdala, de vrouwen, Kleopas en de andere discipel en Petrus dat zij de opgestane Heer Jezus ontmoet hadden. De 6e verschijning van Jezus was aan zijn discipelen waar Tomas wel bij was, opnieuw in Jeruzalem (20:24-29). Het was een week later.

Jezus verscheen aan zijn discipelen met zijn opstandinglichaam (20:19b-20). Jezus was niet naar binnengeslopen (vrijzinnige uitleg). Jezus was niet ‘alomtegenwoordig’ geworden alsof zijn menselijke natuur deel had gekregen aan de eigenschappen van zijn goddelijke natuur (een anti-vrijzinnige uitleg). Toen de discipelen al achter gesloten deuren bijeen waren “kwam Jezus en ging in hun midden staan”. Als zijn menselijke natuur ‘alomtegenwoordig’ was, hoefde hij niet te *komen*. Jezus had twee naturen in één Persoon. Op het vierde oecumenische concilie van Chalcedon (451 n.C.) werd de leer van Eutychus (“Jezus had na zijn menswording slechts één natuur”) en de leer van Nestorius (“de twee naturen van Christus werden zo van elkaar gescheiden dat de eenheid van zijn Persoon dreigde verloren te gaan”) veroordeeld. Met dit concilie geloven christenen dat Jezus Christus na zijn geboorte en na zijn opstanding *met twee naturen in één Persoon* bestaat: “Hij is God en hij is Mens. Hij is God die de menselijke natuur erbij aangenomen heeft en die twee naturen blijven *onvermengd en onveranderlijk, ongedeeld en onafscheidelijk van elkaar*.” Jezus was niet een spook of een verschijning van een geest (Lucas 24:37). Hij had niet een schijnlichaam zoals het docetisme leerde (zie Addendum aan het eind van Johannes hoofdstuk 19). Hij had een echt lichaam van vlees en beenderen die je kon zien en voelen (Lucas 24:39-40). Jezus bewees dat hij een echte menselijke natuur had door de unieke merktekenen in zijn handen en zijde te tonen en door een stuk geroosterd vis voor hun ogen op te eten (Lucas 24:41-43). Jezus was niet alleen ‘de geest van Christus’ (vgl. Lucas 23:46) die uit de graftombe verrees, zoals de vrijzinnigen leren. Hij was door de cocon van verbanden en de gesloten rots-graftombe opgestaan en hij was door de gesloten deur gekomen. Hij had een echt fysiek lichaam, een lichaam dat niet meer onderhevig was aan de empirische wetten van deze schepping (ruimte en tijd), maar volkomen door de Geest beheerst werd (vgl. 1 Korintiërs 15:42-44; Filippiëzen 3:21). De opstanding van Jezus Christus uit de dood was een werkelijke opstanding van zijn fysieke lichaam! Deze gebeurtenis garandeert dat ook de gestorven lichamen van mensen die in Jezus geloven bij de wederkomst van Christus werkelijk zullen opstaan uit de dood (Johannes 5:28-29; Handelingen 24:15; 1 Korintiërs 15:12-57). Jezus legde het Oude Testament uit. Hij herhaalde de woorden die hij al eerder tot hen gesproken had (Lucas 18:31-33), dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over hem geschreven stond in vervulling *moest* gaan (Lucas 24:44). Toen hadden zij niet begrepen wat hij bedoelde (Lucas 18:34), maar nu maakte hij hun verstand ontvankelijk voor het begrijpen van de Schriften (Lucas 24:45).

Jezus gaf aan zijn discipelen de grote opdracht en gezag (20:21-23). De grote opdracht. Jezus noemde de grote opdracht al in zijn hogepriesterlijk gebed voor zijn discipelen (de elf apostelen) (17:18). Toen sprak Jezus tot zijn hemelse Vader. Nu sprak hij direct tot zijn discipelen. Jezus gaf zijn grote opdracht in de eerste plaats aan zijn elf discipelen (vgl. Matteüs 28:19; Marcus 3:14; Lucas 24:47-49). Er waren echter ook ‘anderen’ aanwezig (Lucas 24:33). Dus gaf Jezus in de tweede plaats zijn grote opdracht aan alle christenen (vgl. Matteüs 10:32; 28:19). Let op de overeenkomst tussen de zending van de Zoon van God en de zending van de apostelen: het gezag van de gezondene is hetzelfde; de boodschap is dezelfde; en de mensen tot wie zij gezonden worden zijn dezelfde. Het gezag. De handeling ‘hij blies’ heeft symbolische betekenis (vgl. 3:8). Het symboliseert een specifieke gave van de heilige Geest, namelijk dat zij met gezag mochten uitspreken dat de zonden van iemand vergeven waren of niet. Dit gezag van de apostelen van Jezus Christus werd ook beloofd in Matteüs 16:19 en 18:18, namelijk dat zij met gezag iemand of een groep mensen in de Gemeente of Koninkrijk van Christus binnen mochten sluiten of buiten mochten sluiten. Deze gave van gezag wordt in alle drie Bijbelgedeelten gegeven aan de discipelen of apostelen van Jezus Christus. Zij waren de elf die Jezus Christus persoonlijk uitgekozen, geroepen, toegerust en uitgezonden heeft. Zij waren de elf die later met de apostel Paulus het fundament werden van de christelijke gemeenschap (de wereldwijde Gemeente) van Jezus Christus (Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14). Deze opdracht met gezag van de apostelen is onafscheidelijk verbonden aan de tegenwoordigheid en heerschappij van de Geest van Christus (de heilige Geest) die altijd werkt in overstemming met het Woord van Christus (de Bijbel) (14:26; 16:13-15; vgl. 14:6; 17:18; Efeziërs 6:17). De apostelen konden niet onafhankelijk van de heilige Geest handelen. De heilige Geest spreekt altijd in overeenstemming met de Bijbel en handelt altijd in overeenstemming met de liefde. *Eigenzinnige* uitspraken over vergeving van zonden, uitsluiting uit de christelijke gemeenschap (excommunicatie), straffen of vloeken hebben geen rechtskracht bij God in de hemel.

Tomas geeft uitdrukking aan zijn geloof (20:24-29). De groep apostelen bleef bekendstaan als ‘de Twaalf’. Tomas had gezegd dat hij alleen in de opstanding zou geloven als hij ‘wetenschappelijke bewijs’ had. Bij de uitdrukking ‘acht dagen later’ worden de dagen van de verschijningen meegerekend (vgl. 12:1). Jezus verscheen de tweede maal aan zijn eigen discipelen als groep op de volgende zondag. Hij nodigde Tomas uit hem op de door hemzelf gestelde voorwaarden te testen: de merktekenen in zijn handen te zien, zijn vinger in de gaten van zijn hand te steken, zijn hand in het gat in zijn zijde te steken en dan zijn twijfel los te laten en te geloven. Jezus wist precies wat Tomas gedacht en gezegd had. Tomas gaf zijn eigenzinnige betweterigheid op en onderwierp zich aan Jezus Christus als zijn soevereine Heer en als zijn God die alles weet, die alle macht had en die overal tegenwoordig kon zijn. De geloofsbelijdenis van Tomas was oprecht en goed. Het was de manier waarop Tomas tot geloof kwam. Maar het was minder goed, omdat hij pas tot geloof kwam toen hij *zag*. Jezus leerde dat geloof door het *horen* van het Woord het beste is (Romeinen 10:

14-17). Hij noemde het geloof van de Romeinse centurio die zijn woord geloofde het grootste geloof in Israël (Matteüs 8:5-10). Hij wees de Joden terecht toen hij zei dat zij nooit zouden geloven tenzij zij wonderen en tekenen zagen (4:48).

De epiloog van Johannes (20:30-31). Het doel van het Johannes evangelie was om aan te tonen dat Jezus Christus die in de schepping en in deze geschiedenis was ingetreden, echt God is (de Zoon van God), ‘de zichtbare afdruk’ van het goddelijke wezen (Hebreeëen 1:3). De opstanding en de verschijningen van Jezus Christus aan zijn

discipelen hebben hen tot deze belijdenis gebracht. Het doel van de wondertekenen was niet in de eerste plaats om geloof te wekken. Maar veeleer om het geloof dat gewekt was door zijn Woord te versterken, zodat de gelovigen zouden volharden in het geloof dat Jezus die op aarde als Mens geleefd had werkelijk de Christus, de Zoon van God is. Christenen geloven dat God zonder zijn goddelijke natuur af te leggen, in Jezus Christus de menselijke natuur aangenomen heeft (vgl. 20:19b-20).